VOICHIȚA

de

ROMANIE

MELO-DRAMĂ ISTORICĂ CU CĂNTEȚE

de

G. ASAKY.

IASSII 1863.

Imprimeria Institutuluĭ Albineĭ Române

Strada Asaky.

[illegible] IAȘI
Fon. 1166

PERSOANE.

STEFAN cel MARE, Domnul Moldoveĭ.

VLADŬ, Domnul Muntenimeĭ.

COSTE, Spatarŭ din Moldova.

VOÏCHIȚA, fiia luĭ Vladŭ.

SABINA, Muma eĭ.

CODRATŬ, june seteanŭ.

MINA, mireasa luĭ.

PARCALABŬ Munteanŭ.

CARIMAN, Comișelul luĭ Stefan.

OSMAN Aga.

Oșteniĭ de ambe țerĭ.

Unŭ Sahastru.

Sçena urmeasâ în Romănie la anul 1474.

VOICHIȚA DE ROMÄNIE.

ÆCTUL I.

SCENA I.

Representeáse din nâuntrul unei case rustice, la mijloc o masâ, în giurul câria fetile cu Voichita și muma sa, destramâ peteala de muntá

CHORŬ DE FETE.

Tu mireassà adĭ alege
Açestŭ aurŭ luçitorŭ,
Care mâne va se lege
Imeneul cu Amorŭ,
Ca vieața ta se fie
Seninâ cu bucurie. } [bis.]

SCENA II.

CODRAT și MINA.

CODRATŬ [*Întrênd spărietŭ*]

Nu sunetŭ de armonie çe de spaimâ resunaĭ împregiurŭ! Neastempâratul Moldovanŭ cu a luĭ Stefan a calcat pêmântulŭ Muntenescŭ! Și Domnitorul nostru Vladŭ, cheamê la arme pe toatâ junimea, chear și bâtrânĭ a începutŭ a se

înarma, ca se arâtemŭ câ açiĭ pe cariĭ ei numescŭ Munteni. sunt adevaraţi Românĭ, şi câ noĭ pre dânşiĭ 'i vom respinge la munte ca pe Urşi în a lor caverne.

Eŭ iubescŭ pe Mina a mea mireasâ, çe are se feriçeascâ a mele çile, dar de asemenea iubescŭ Patria mea.

Oare cum aşĭ putea eŭ fi feriçitŭ, deacâ Patria aşĭ vedea gemând în fine? Dorit'o Minâ, se nu te întristesŭ de a mea departare, în çioa în care eram a ni întruni înaintea sântuluĭ Altarŭ!

MINA [*plângând*].

Eŭ plângŭ de despârţire, dar tot odatâ te conjurŭ ca, lacrimile mele se nu te reţie de la datorie a apara ţeara.

CODRATŬ.

Deacâ toate femeile Române sunt însufleţite de asemenea sentiment bârbâtescŭ, apoĭ fiiĭ unor asemene mume nesmintit vor triumfa în causa çea sacrâ a Patrieĭ De açeĭa se nu mĕ întârçie inima mea, de şi este înduĭoşitâ:

ARIE.

Inima'mĭ în douâ'ĭ ruptâ,
Audŭ buçiumul çe sunâ,
Elŭ mĕ cheamâ açĭ la luptâ
Poate mergŭ, pe tot-d'a-una,
Câ ostaşul în bâtâlie
Mormânt aflâ aŭ marie,
Şi în câmpul unde tunâ
Mormântŭ aflâ aŭ cununâ:

MINA.

Tu mâ laşĭ. în vâduvie,
Voĭ urma-dup' al tĕŭ passŭ
Sborul tĕŭ la glorie fie
Ferice fiĭ, dar aleŭ nu m' uĭta, [bis.]

A m b I.

Orĭ çe soartâ a se fie
Giur ch' Amorul noĭ uĭta.

[*Codrat se duçe*].

SCENA III.

MINA.

Se duçe, aleŭ!
Amorul meŭ!
Mê lassâ în vâduvie
Când oare a se vie? [*plînge*]

CHORUL FEMEILORŬ.

A ta plângere 'nfrâneasâ
Doamn'o nu te tângui
Câ alŭ têŭ Amorŭ è pase
Şi pre elŭ va mântui!

SCENA IV.

[*Çiĭ de maĭ naınte. Vlad şi unŭ ostaşŭ*].

VLADŬ [*intrâ mânios*].

Çe gemete femeceştĭ s'audŭ aiçea? când numaĭ cânturĭ de arme ar trebui se ressune! Vi é poate milâ de sângele Moldovanŭ, care în curând are în şuvoae a se revarsa pe câmpul bâtâlieĭ? Din voĭ poate una are unŭ amantŭ între açiĭ hoţĭ de Munte? Deacâ aşĭ afla pe una, cu mâna mea aşĭ perde'o ca p'o trâdâtoare a Patrieĭ!

MINA.

Lacrimile care le veḑĭ rourându, şi suspinele çe le audĭ sunt açele a mumelor şi a soţiilor açelor junĭ, carii sub ordinul têŭ mergŭ la bâtâlie; Patria va triumfa, dar multe dintre noĭ vor remânea orfane şi vâduve!

Unŭ Ostaşŭ.

Doamne! Unŭ trimessŭ cu înserçinare de la Paşa de Sĭlistra. se anunţe ca se vâ vorbeascâ.

VLADŬ.

Oare çe se fie? Nu cumva vine ca unŭ noŭ duşmanŭ? Spune se intre! [*Osteanu se duçe, si femeile de asemene.*]

SCENA V.

[*Çĭ de maĭ nainte si Osman*].

OSMAN.

Alessuluĭ între Sectatoriĭ luĭ Messie aducŭ sanatate!

[*îl salutà Turçeste.*]

VLADŬ.

Sanatate închinâtoriuluĭ Profituluĭ Mohamedŭ.

OSMAN.

Voiŭ aĭ vorbi de lucrurĭ care pe ambĭ interesçase foarte. Imperatorul meŭ, câruĭ çeriulŭ deĭe anĭ îndelungaţĭ, şi ţeara ta aŭ în comun tot açel enemicŭ puternicŭ, pe Stefan a Moldoveĭ, care numaĭ pune în teacâ sabiea çea însingeratâ. Elŭ numaĭ lasse în repaossŭ niçĭ pe Poloniĭ niçĭ pe Ungurĭ, niçĭ pe Tatarĭ, niçĭ pre noĭ şi chear niçĭ pre voĭ. çe sunteţĭ cu dânsul de unŭ sânge şi d'o lege! Eacca acuma câ ţeara ta moştenirea şi corona pârinteascâ catâ a ţ'o ripi de pe capul têŭ! Uneĭ Naţiĭ şi unuĭ Domnitorŭ independent, precum suntem noĭ; mare ovelire ar fi a i se supune Oare arma noastrâ este ruginitâ?

VLADŬ.

[*Bătând cu mâna pe sab e*].

Eŭ çelŭ întêiŭ voĭ arata, câ sabia me are douâ tâiuşurĭ,

înaintîndu-mâ aŭ retregându-mâ, că pururea daŭ loviri de moarte. Cu aseminea putere nu voiŭ lassa a mi se ripi corona. Deçi în pericolul comun; comuna se ni fie apârare de şi legea ni desparte, interessul ni uneşte şi elŭ çere se închiemŭ o alianţie ofensivâ şi defensivâ.

OSMAN.

Dar, se închiemŭ maĭ nainte înse se ni înţelegemŭ despre condiţiile legâtureĭ. Spre a te agiuta Imperatorul meŭ, căruia D-ḑeul dée anĭ îndelungaţĭ, va coopera cu toatâ a sa putere a Rêsserituluĭ şĭ al Apussuluĭ, drept care i se cuvine o supremaţie, unŭ dritŭ de Suzeranitate asupra ta şi aĭ têĭ deştinḑetorĭ; de açeea seĭ daĭ ca onor nominalŭ pe tot anul 12 şoimĭ şi atâtea epe, în resboile Imperatoruluĭ meŭ, se daĭ unŭ corpŭ de oaste şi împreunâ se viĭ în persoanâ, a te închina înaintea Imperatoruluĭ. *Acum reflectease.*

VLADŬ.

Grele condiţiĭ în adevârŭ! [*în parte*]. Voiŭ giura a'eanţa şi credinţa, înse îorâ termin. când îmĭ va da mâna o voiŭ rumpe [*tare*]. Am reflectat, unirea noastrâ fie aḑĭ închietâ pe basa reçiproculuĭ interessŭ

OSMAN.

Giurâ dar pe a ta lege. precum eŭ pe a mea, tot în unŭ D-ḑeŭ, care este pentru ambĭ. [*Ambì ridicâ spadele în sus*].

VLADŬ.

Giurŭ pe unulŭ D-ḑeŭ şi sânta Cruçe, în unire cu închinâtoriul luĭ Mohamed se combat pe comunul. nostru inimicŭ tiranul Moldoveĭ, se'l învingemŭ în câmpul bâtâliĭ, seaŭ prin altŭ ascunsŭ complotŭ seĭ stêngemŭ viaţa [*scoborând spadele unul pe capul altua*]. Ear deacâ am fi necredinçioşĭ açestuĭ giurâmênt, apoĭ açest ferŭ cu blestemul çeriuluĭ se cadâ pre capul trâdâtoriuluĭ!

OSMAN.

Açeste le giurŭ! În numele Turçescŭ a Paşeĭ de Silistra, aşa profitul Mahomed se mê çerte, prin lipsa feriçireĭ şi a bucurieĭ seraiuluĭ, care ni a pastrat în Paradisŭ.

[*Amândoì se îmbrătoşease*].

Acum se pâşimŭ câtrâ lucrare. Planul meŭ este urmâtoriŭ: cu o parte a oasteĭ tale şi cu toatâ a mea calarie, eŭ voĭ înainti asupra Moldoveĭ, ear tu veĭ râmânea mistuit în çetatea Brâila, Stefan cu a sa furie are se mâ ataçe, atunçĭ cu o parte a oasteĭ tale combâtând, mê voiŭ retrage asupra Silistreĭ, când el va fi de agiunsŭ departat de marginea Moldoveĭ, tu veĭ înainti şi 'i veĭ tâea drumul, atunçea cu mâcstrie luâmŭ pe Stefan între două focurĭ, şi atunçe de sigurŭ îlŭ vom capata viŭ seaŭ mort. După aseminea triumfŭ, tu veĭ anecsa Moldova câtrâ ţeara ta, puternicŭ te veĭ façe şi troeannl nostru despre barbariĭ de la Nord, care tot ni amenințe a ni ripi Stambulul, pe care noĭ cu atâtea sacrifiçiĭ l'am conquistat.

VLADŬ.

Nu veḑĭ în çe modŭ açel barbar cată aşĭ maĭ spori puterea. Am aflat câ are scopŭ prin legâturĭ de familie a se alea cu Ţarul Moscveĭ. De açeca se ni grâbimŭ prin focŭ şi sabie se turburâm serbârile nunţeĭ! prin toate chipurile.

OSMAN.

Din partea mea, voĭ adâogi o noâ greutate, voĭ triimete unŭ înadinsŭ câtrâ Hanul Tatarilor a Oardeĭ de Aurŭ, ca se ataçe pe neamicul comun cu toată puterea sa militarâ şi cu furia religieĭ sale.

VLADŬ.

Propunŭ ca prin mijloçirea cavalerii sale, care repede ca vântul, cutrierâ desertârile çel despart de Moscoviţĭ se çer-

ce a întrerumpe calea ambassadeĭ luĭ Stefan, ce peste puțin s'a îndrumat spre Moscva cu mireasa, ca se o conducâ în brațele fiuluĭ Țaruluĭ.

OSMAN.

Ce minunatŭ vênat am face prin asta. Eŭ cred câ Stefan. care iubește foarte pe fia sa, ar fi dispus a rescumpara a eĭ eliberare prin marĭ sacrificiĭ.

VLADŬ.

Planul e bine combinat și meritâ unŭ ferice resultat. De aceea la lucru, câ fortuna favoreasâ pe aciĭ întreprinḍátorĭ.

OSMAN.

Din partea mea voĭ face cele pentru alțĭ neputinçioase, mê voĭ îngrijea a organisa cavaleria Tatarâ, ca se cuprindê calea.

VLADŬ.

Eŭ mê voĭ ocupa despre cele-alte, se ni revedemŭ.

OSMAN.

Revederea ferice se ni fie.

SCENA VI.

[*Cĭì de maĭ nainte, unii Curierĭ*].

CURIERUL, [*întrâd repede cátrâ Vlad*].

Despre munțiĭ Vrançiĭ, se coboarâ oastea Moldovanâ repede ca unŭ povoĭ, a lor arme scânteiase la raḍa soareluĭ, în câtŭ abea poțĭ acolo ținti ochiĭ!

VLADŬ.

Ce facŭ viglele noastre?

CURIERUL.

Aĭ nostriĭ a început a se retrage spre taberâ.

BIBLIOTHEC ACADEMIE 2 ROMÂNE

VLADŬ.

Mișeiĭ! oare nu știŭ eĭ, câ eŭ aiçe mê aflu cu mieḑulŭ putereĭ și câ la apropierea mea, Moldovenii ca o pulbere de vânt se vorŭ respândi! Se resune buçiumul de aramâ, se fluture bandierile ca se cheme la arme pe junii. Vie îndatâ aprodul meŭ Codrat, ca șeĭ daŭ ordinul secretŭ.

CURIERUL.

Ascultŭ! [*Se duçe*].

SCENA VII.

VLADŬ [*singur*].

Pe Osman l'am ademenitŭ, și cu agiutorul luĭ voĭ combate pe inimicul meŭ. Cu paș repeḑ se apropie oara deslegâreĭ soarteĭ mele, luçiafârul meŭ pânâ acum mi'a favorat, el va lumina și acum cungiurată de nouriĭ întunecaț calea care o voĭ resbate cu a mea spadâ.

SCENA VIII.

VLADŬ și CODRATŬ.

VLADŬ.

În lovirea çe avem a façe asupra Moldovenilor, manevrésâ în modŭ, ca Turçiĭ se intre în focul çel mare, câ de și combatemŭ pe dușman comun, dar fiind iĭ creștinĭ și tot de sânge Românŭ, ar fi pacat ca se încruntâmŭ mânele în sângele fraților. Açeste voescŭ se le puĭ în lucrare cu toatâ energiea.

CODRAT.

Deagiunsŭ este unŭ cuvânt alŭ têŭ Doamne, ca se plinescŭ scopul cu totŭ ḑelul meŭ. [*se ducú amândoi*].

SCENA IX.

Se aude mare sgomot, femeile spăriete încarcate cu a lorŭ pretuose efecte, aleargâ din toate părtile.

CHORŬ.

Amarŭ mie, amarŭ mie !
Turcul vine çelŭ barbar,
Se ni ducâ în sclâvie
Se ni vândâ la Tatarŭ,
Unde'l scut unde scapare
Aflu 'n astâ turburare !
Amarŭ mie, amarŭ mie
Ne-orŭ se ducâ în sclavie.

[*Spăriete fugŭ*].

A C T U L II.

SCENA I.

O grotă întunecoase, Sabina, Voichita și stolii de femeĭ.

SABINA.

Oare când se vor curma suferințele noastre, spre a scapa de inemiçiĭ Moldoveni? Fiiul meŭ Vladŭ, s'a unitŭ cu Turçiĭ, dar açeștĭ noĭ amiçĭ ni sunt maĭ periculoșĭ de câtŭ neamiçiĭ.

VOICHIȚA.

Amarŭ mie! Între doĭ dușmanĭ puterniçĭ, de la çine vom afla scapare?

SABINA.

În astă grotă subteranâ nu putemŭ remânea îndelungŭ, pe când deasupra capetelor noastre domneasâ furia resbeluluĭ care ni pregâtește poate sclavie seaŭ mórte, și nime nu vine ca se ni aducâ vre-o știre?

MINA.

Logodnicul meŭ mi'a giuruitŭ câ despre toate aiçea ni va înștiința.

SABINA.

Aleŭ! Triste ḑile am agiunsŭ, deacâ în țeara nóstră suntemŭ nevoite a ni mistui prin grote întunecoase destinate a

fi petreçerea balaurilor şi a şerpelorŭ veninoşi! Şi asta numaĭ din rapaçitatea unuĭ singurŭ omŭ carele pretinde a fi părintele poporuluĭ.

VOICHIŢA.

Pe când cu toţĭ suntemŭ constrânşĭ a plânge soarta Patrieĭ; mie maĭ alesŭ, câtrâ astâ suferinţâ adaoge soarta în primâvara vieţeĭ mele, a vârsa lacrimĭ şi în astâ grotâ, a suspina pentru ogetul amoruluĭ primarŭ, pe carele nu luminésâ fâclia Imeneuluĭ, ca açea înfricoşatâ a resbeluluĭ, unde în meḑul furieĭ, junimea pentru câ este plinâ de curagiŭ îşĭ dâ poate çe de pe urmâ suflare.

SABINA.

Nu te despera, fiïa mea! Pe când noĭ aïçea sub pământŭ ni disperâmŭ poate câ deasupra capetelor noastre se plinescŭ lucrârĭ pentru a noastrâ mântuire, crede câ deasupra tuturora; maĭ prea-susŭ este Providenţa çe veghéasâ asupra nefericiţilor! [*Scena se întunecă. Caută afară*]. Dar eatâ, câ apussulŭ soareluĭ maĭ mult încâ a întunecatŭ astâ grotâ, şi [*ascultând*] prin coridorul subteranuluĭ se audŭ paşĭ de oameni. [*Cu spaimâ*]. Se ni retragemŭ în adâncul groteĭ, [*femeile fugŭ în läuntrul*] şi eŭ maĭ de aproape voĭ veghea [*Se trage într'o parte*].

SCENA II.

Osman şi apoi Carıman şi Voichita ascunsâ.

OSMAN

Lauda fie mareluĭ Profit Mohamed, câ a sossitŭ ocasia ca se resbun sângele Turçescŭ, care Stefan numit çel Mare a varsat la Racova. Acolo în curând voĭ merge ca se îngropŭ corpurile omoriţilor meĭ compatrioţĭ, precum am giuratŭ înaintea mareluĭ Mufti, se restornŭ semnul cruçiĭ, care în memoria învingereĭ noastre a înalţatŭ acolo açel tiranŭ.

Mâssurile care amŭ luatŭ cu Vlædŭ, spre a stânge de pe faţa pêmântuluĭ pe Stefanŭ suntŭ puterniçe şi nimerite, dar unŭ lucru neprevâdut ar putea se sadarniçeascâ toatâ înţelepçiunea noastrâ. De açeia, am planuitŭ a curma ostacolulŭ prin unŭ modŭ maĭ sigur, [*catâ în giurŭ*], unde întârçie Carimanŭ ? [*Voichita ascunsà ascultâ.*]

[*Cariman vine*].

OSMAN [*căträ Cariman*].

Mi tea recomendat ca pe unŭ omŭ, carele pentru aurŭ çe aşĭ vêrsa în chimeriul têŭ, tu aĭ putea varsa sângele unuĭ tiranŭ !

CARIMAN.

Adevârŭ este, câ de la unŭ unchiŭ al meŭ, am moştenit'o astâ artâ çe o ţinŭ secretâ, şi cu condiţie ca maĭ nainte de a muri se o trâdaŭ altuia.

OSMAN.

Fôrâ a întra în secretul têŭ, spunemĭ cum aĭ începe operaţica ? [*Arétándurĭ o pungä cu bani*].

CARIMAN.

Eŭ am oare care micsturâ, care o voĭ administra armasaruluĭ luĭ Stefan Vodà cu o oarâ maĭ nainte de alŭ încăleca. Atunçea peste puţinŭ ea începe a lucra, armassarul se înfuriase ca cum l'ar împinge unŭ roĭ de strechiĭ, se învârteşte şi în urmâ împunge la fugâ la apa çea maĭ apropietâ unde întrând se restoarnâ pe spate şi açel în modŭ maĭ nainte de aĭ veni agiutorŭ înneacâ pe câlătoriul seŭ !

OSMAN.

Minunatâ aflare care ni va scuti de varsarea sângeluĭ şi de prelungirea resbeluluĭ, ca îndatâ çe va lipşi Stefan, va

lipsi causa discordiĭ, Românii se vor mărgini în ţeara lorŭ şi trufaşiĭ Moldoveni vor remânea fôrâ unŭ capŭ întreprinḑetor pentru că fiiul seŭ Bogdanŭ, chiorŭ de unŭ ochiŭ, se va feri de ocasia de a perde şi çela-laltŭ ochiŭ. Deçi dupre tocmala pentru care drept arvonâ îţi daŭ a iştĭ 1000 de ţechini, [*i dà punga*] apucâ-te de lucru şi mâ înştiinţease despre toate ca se le potŭ comunica luĭ Vladŭ. Se ni revidemŭ cu bunŭ resultatŭ.

CARIMAN.

La mine dupâ înçeputul urmease îndatâ şi sfârşitul

[*Ambì se ducŭ*]

SCENA III.

[*Voichita esse din ascunsul ei*].

VOICHIŢA.

Aşa dar păgânul, de şi în eparenţâ s'a aleĭatŭ cu Creştiniĭ pentru scopul politicŭ, dar inima sa çea veninoasă, nu înçetease a urḑi noŭâ peire! Turburarea mea nu o voĭ putea ascunde maĭçeĭ mele, dar din gura mea nu va eşi misterul.

SCENA IV.

SABINA apoĭ VOICHIŢA.

VOICHIŢA.

Dómne sănte! çe am auḑitŭ? De şi Moldoveni ni sunt inimiçĭ, dar nu invan D-ḑeŭ a voitŭ se audŭ açest complotŭ care nu prin cavalereasca bătâlie çe prin satanica urḑire vra se biruească! Açeste nu poate suferi cugetul unuĭ Creştinŭ.

Mamâ, mamâ! Lucrurĭ cumplite am auḑit! De şi părintele meŭ Vladŭ, este neamicŭ neînpâcatŭ a luĭ Stefan, dar niçĭ o dineoarâ nu va îngâdui o tradare atât de ovelită.

SABINA.

Lâmureştemŭ, fio açel misterŭ!

SCENA VII.

VOICHIŢA şi a eï CURTESANE [*în genuchí*].

ARIE.

Doamne, doamne, foarte, sfinte,
Tu a lumelorŭ pârinte,
Auḑĭ rugele umelite
Uneï naţiï asuprite,
Care aḑĭ prin rostul meŭ
Suessâ la Tronul têŭ;
N'o lassa ca se piçe
Între ghiarile nemiçe,

Speranţa mea o depunŭ în D-ḑeŭ şi în dreptul meŭ, elŭ mê va protegea în meḑul fortuneï care mê încungiurâ.

A C T U L U III.

SCENA I.

[*Se aude sgomot de arme, locuítori barbati si femei cu copii în brate si cu pojijii încarcati fugu.*]

UNŬ FUGARŬ.

Se fugă çine poate! Moldovanulŭ a biruitŭ, taie, arde! şi robeşte, sângele curge, aierul resună de suspinurĭ, fugiţĭ! fugiţĭ!

C H O R Ŭ.

Amarŭ mie! oare unde
De tiranĭ ni vom ascunde!
Pe bâtrânul şi sugariul
Aţĭ amenința Tatarul
Ni a ripi toată avere
Apoĭ şi vieaţa'mĭ çere.

SCENA II.

[*Voichita si cei de mai nainte urmată de a ei curtene toate încarcate cu a loru odoare, vase pretioase si alte vesminte*].

[*Unu bâtránu condus de unu pastoru si de nepotul seu*].

BĂTRÂNULŬ.

Nu maĭ potŭ păşi înainte, şi mersulŭ meŭ çelŭ întârdietŭ grâbeşte a voastră peire, de açeia feţeĭ meĭ, lassaţi-mă sub umbra açestuĭ arbore, poate că pronia mă va umbri, ear de

nu, apoĭ vieaţa mea nu vê este de vr'unŭ folosŭ Passulŭ meŭ este obositŭ, de açeia duçeţi-vê pânâ a nu veni inemicul.

COPILUL.

Nu te voiŭ lassa moşule; eŭ te voiŭ apâra nu cu arme, çe cu rugâminte şi cu lacrimĭ, credŭ câ nu vorŭ fi eĭ atâtŭ de cruḑĭ se omoare pe unŭ bâtrânŭ şi pe unŭ orfanŭ; care nu le este de pericolŭ.

[*Se pune in genunchi cu nepotul seu ruga la D-deu*].

BĂTRĂNUL.

A R I E.

De câte orĭ în cursul vieţeĭ mele
Pe istŭ cotunŭ fortuna segeta.
De câte orĭ a vieţeĭ ostenele
Nemicul crudŭ stirpea şi le lua!
Dar dupâ norĭ vinea earŭ seninŭ
Şi'n mânghâerea se înturna în sinŭ,
Ca çelŭ çe rege miĭ lumĭ de şi nuĭ
Nu pârâseşte pe aĭ seĭ bunĭ fiĭ. [bis.]

SCENA III.

ch tu, si ceĭ de mai nainte vezind pe bâtrânul].

VOICHIŢA.

Doamne Ḑeule! Çe spetacolŭ? Se luâmŭ cu noĭ şi pe istŭ batrânŭ cu copilŭ; poate câ a lorŭ vedere va desarma pe barbarulŭ învingâtorŭ.

SCENA IV

[STEFAN *si cei de mai nainte Voichita si curtenile ei se pun în genunchi presentând a lorŭ daruri, si giumatate de mantïe.*]

VOICHIŢA.

Prin astâ jumatate de mantie s'a descoperit complotul ce

ameniţa vieaţa nemiculuĭ Patrieĭ mele, dar fiind tot Românŭ de unŭ sânge eŭ l'am aparatŭ cu pericolulŭ vieţeĭ mele!

ARIE.

Tu eĭ tronulŭ tu eĭ ţeara
Al învinsuluĭ pârinte,
Astaĭ a mea rugâminte
Lassemĭ vieaţa çea amarâ.
Ea în schimbŭ açestŭ odorŭ
Lassemĭ vieaţa şi onorulŭ.

CHORŬ.

Eartâ deacâ eŭ de spaĭmâ.
Cu pâgânulŭ ni'am fost unitŭ
Inima mea îlŭ defaĭmâ,
Şi în vecĭ n'a pârâsitŭ.
Câ numaĭ la al tâŭ tronŭ
Catŭ scaparea şi pardon.

STEFANŬ.

Interesulŭ de Statŭ, care a fostŭ unitŭ pre inimiçĭ, adĭ se preface în adevaratŭ amorŭ patrioticŭ Românŭ. Armele Moldovane înçingŭ pe neamicĭ trufaşĭ, dar respectase pe neputinçioşiĭ şi innoçenţiĭ. Deacâ Vladŭ pargiurŭ şi aleatŭ a pâgâni'or, învinsŭ catâ a sa scapare fugind spre Dunâre, şi lâsând ţeara sa fârâ Domnŭ; dreptul resbeluluĭ mê façe Domn a ţereĭ Muntene, dar eŭ o lasŭ în soarta care treĭ-spre-çece seculĭ o a consfinţitŭ, şi în loculŭ luĭ Vladŭ întârescŭ acolo pe Basarabŭ. Din odoarile cemĭ presentaţĭ spre rescumparare, alegŭ pe çel maĭ preţiosŭ [*intinde mäna la Voichita*]. D-deŭ

mi'a luatŭ pe o soție. D-ḑeŭ mi'a dâruit'o aḑĭ o al doilea. Eroḑiĭ se publiçe în taberâ a mea alegere, bronsurile sânto se anunțe solenela cununie, la care o ducŭ în templele çele sânțite.

[*Oastea face unu marsu ceremonialu de curteni se înaintease spre templu de unde resuna armonie*].